

КО ЈЕ КО

Дејан Алексић (1972, Бад Оајнхаузен, Немачка), објавио је књиге песама *Пошћуни јовор* (1995), *Доказивање сенке* (1996), *Свајдашњи час* (2000), *Собна мишолопија* (2003), *После* (2005), *Довољно* (2008), *Једино већар* (2011), *Бићи* (2013), *У добар час* (2016), *Радно време раја* (2018), *Докле шрају свејшви* (изабране песме, 2020) и *Уради сам* (2021), као и роман *Пећља* (2021). Добитник је „Бранкове награде“, Награде „Матићев шал“, „Просветине награде“, награда „Бранко Миљковић“, „Бранко Топић“, „Меша Селимовић“, „Змајеве награде“, „Мирослав Антић“, „Васко Попа“, „Владан Десница“, и др. Аутор је и двадесетак књига намењених деци, за које је добио бројна књижевна признања, међу којима и Награду „Политикиног забавника“, два пута Награду „Невен“, Награду Змајевих дечјих игара, Награду „Душан Радовић“... Аутор је и неколико позоришних текстова за децу. Заступљен је у бројним антологијама, а песме су му превођене на енглески, грчки, норвешки, бугарски, француски, словеначки, пољски и македонски језик. Добитник је стипендије из Фонда „Борислав Пекић“ за 2010. годину. Живи у Краљеву и ради на месту уредника за поезију у часопису *Повеља*.

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрирао компаративну књижевност на Телавивском универзитету. Био је редовни је критичар интернет портала *e-novine.com*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бешон*, *Пешчаник*, *versopolis.com*. Објавио је књигу књижевних критика *Етике приповедања* (2019). Текстови су му превођени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдичем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига“. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и

књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домети* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјерашиив новума: Први свејски рај у срјској и анилоамеричкој међурајној прози* (2021), приредио књигу *Проза о прози: фрајменши о крајкој иричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне ириче: срјска микроирича* (2021) и панораму *Последња Ајшари јенерација: јанорама новосадских проза-исши јенерације осамдесетих* (2021). Живи у Новом Саду.

Влаган Бајчешиа (1985, Босанска Крупа), дипломирао је на Групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виши је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метакритике. Књиге: *Борислав Михајловић Михиз: кришичар и јисац* (2021) и *Non omnis moriar: о јоезији и смрши у ојусу Владана Деснице* (2022). Живи у Београду.

Марија Берјам Пеликани (1981, Бар), докторирала је Теорију и праксу превођења на Универзитету у Барију, при Одсеку за англогерманске и источноевропске студије, на Факултету страних језика и књижевности. Написала је дисертацију под називом *Италијански јревод Омероса Дерек Волкотша: Анализа јревода као јрисшуй књижевном шексшуй*. Поред превода Дерек Волкота, Лорне Гудисон и Чарлса Симића, објавила је критичке есеје на италијанском и енглеском језику о Волкоту. Живи у Цириху.

Аријана Божовић (Београд), дипломирала је на Одсеку за англистику Филолошког факултета у Београду. Објавила је преводе прозе Форда Медокса Форда, Грејама Грина, Елија Визела, Џ. М. Куција, Пенелопи Фицџералд, Џона Банвила, Џенет Винтерсон, Ијана Макјуана, затим преводе

поезије Вилијама Карлоса Вилијамса, В. Х. Одена, Адријен Рич, В. Г. Зебалда и Теда Хјуза. Добила је награду „Милош Н. Ђурић“ 2003. за превод романа Ијана Макјуана *Искуљење* и награду „Михајло Ђорђевић“ 2007. за превод Макјуеновог романа *Субоја*. Живи у Београду.

Бојан Васић (1985, Банатско Ново Село), објавио је следеће збирке песама: *Срча* (2009), *Томашо* (2011), *Ицџус* (2012), *13* (2013), *Дешроиш* (2014), *Волфрам* (2017), *Тојло биље* (2019), *Брид* (изабране песме, 2021) и *Угађавање* (2022), као и роман *Власћелинскива* (2022). Добитник је награда „Матићев шал“, „Млади Дис“, „Мирослав Антић“, „Васко Попа“. Живи у Панчеву.

Џилијан Вајш (Gillian White), књижевна теоретичарка запослена на Универзитету у Мичигену. Бави се проучавањем енглеске и америчке поезије. Ауторка је студије *Lyric Shame: The "Lyric" Subject of Contemporary American Poetry*. Објављује у периодици.

Душан Вејновић (1981, Сомбор), аутор је збирке песама *Посебне њошребе* (2013), романа *Јако и никоме* (2014), те прозних збирки *Тврдоглаве белине* (2011, Награда „Ђура Ђуканов“) и *Бочне гране еволуције* (2017). За превод романа *Амајлија* Роберта Болања (2015) добио је Награду „Радоје Татић“.

Дивна Вуксановић (1965, Београд), дипломира је на Факултету драмских уметности у Београду (1988) и Филозофском факултету у Београду (1992); магистрала је из области театрологије (1993), а докторирала из домена савремене филозофије и естетике (1998). Пише текстове из области савремене филозофије и естетике, поезију, поетску прозу и есеје. Председница је Естетичког друштва Србије и Удружења грађана за уметност, културу, медије и друштвена питања „Млад грашак“ из Београда. Редовна је професорка Факултета драмских уметности у Београду. Књиге песама: *Магона дујој враша* (1992), *Глава харфе* (ко-аутор Д. Ј. Данилов, 1998), *Аваншуре са сиварима* (2003). Књиге прозе: *Ојажач, ојажена* (1997), *Патолошке приче* (1999), *Окулино крварење* (2007), *Мемо* (2016) и *Девојка са шћашом* (2020). Књиге за децу: *Живош с шроловима I* (1998), *Живош с шроловима I и II* (2002), *Шћишћалка у хулахојкама* (2004), *Лези ми на леђа, шроле!* (2006) и *Вејшар са звездане њланине* (2019). Студије: *Барокни дух у савременој*

филозофији: *Бењамин–Агорно–Блох* (2001), *Аесћехишца Минина* (2004), *Филозофија медија – онћолоија, есћешика, кришника* (2007), *Филозофија медија – онћолоија, есћешика, кришника, шом 2* (2011), *Филозофија медија – онћолоија, есћешика, кришника, шом 3* (2017). Живи у Београду.

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као ванредни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић џушћоисац: ојлед из имајолоије* (2003), *Чинови љисвајања: од шеорије ка љрашћишци шексћа* (2005), *Књижевност, кулшуре, ушћоија: ојлеги* (2011), *Српска џушћоисна кулшуре 1914–1940* (2011), *Nine Serbian Poets/Девет српских љесника* (антологија, 2012), *Књижевност и ошћор* (2015), *Анашћомија робе: ојлеги из кришике љолишћке економије* (Са Алпаром Лошонцем, 2016) и *Комћарашћивна књижевност и кулшуре – кришћички увог* (2019); уредио је *Прејледни речник комћарашћивне књижевности и кулшуре* (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља* посвећен В. Г. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Рагмила Гикић Пејровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Ошћворишће Јеленине љрозоре* (1978), *Намасћје, Индијо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој јори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Сшћојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусћива љрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене љрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *Ушћошрази за љлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милице Стојадиновић Српкињи), *Библиографшја радова о Милице Сшћојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индијо* (2008), *Живош и књижевно дело Милице Сшћојадиновић Српкиње* (2010), *Сшћара љрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А љге је Чехов? – разговори о љрози* (2015), *Вијешћнам и девешћзмајева* (2016), *Кришника љамћења* (2017), *Кубанске љријашћелице* (2020) и *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводица“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи

стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Џо Гил (*Jo Gill*), књижевна теоретичарка, запослена на Универзитету у Егзетеру. Бави се истраживањем поезије 20. века с нагласком на исповедну поезију. Уредила је *The Cambridge Companion to Sylvia Plath* (2006) и *Modern Confessional Writing: New Critical Essays* (2006). Ауторка је студије *Anne Sexton's Confessional Poetics* (2007). Објавила је бројне чланке о поезији у периодици.

Дарина Гладун је украјинска песникиња, перформерка, преводитељица, бави се проучавањем књижевности. Магистрирала је на Филолошком институту Националног универзитета „Тарас Шевченко“ у Кијеву. Од 2014. ради у сфери координације културних догађаја. Њени радови објављени су у бројним часописима и алманасима. Ауторка је пет збирки поезије. Добитница више књижевних награда. Њена дела су преведена на енглески, пољски, бенгалски, белоруски, грузијски, хебрејски, руски и француски језик.

Дарко Даничић (1961, Љиг), објавио је књиге песама *Via militaris* (1999), *Црно масџило сиће* (2000), *Дванаесџ свећа* (2007), *С грује сџране џишине* (2013), *Царски часови* (2018) и *Окреџница* (2022), као и књигу путописа *Носџалиџа за бескрајем*, Агора (2020). Аутор је приказа и критика у књижевним часописима. Члан је Српског књижевног друштва. Живи у Лазаревцу.

Јасна Димиџријевић (1979, Неготин), пише кратку прозу и рецензије. Понешто од тога објављује у регионалним часописима и зборницима. Ауторка је збирке прича *Прејознавања* (2015) и *Фибонаџијев низ* (2019). Ради у књижари.

Воки Ерџеј (1986, Бања Лука), дипломирао је на Академији уметности у Бањој Луци документарним филмом *Божји људи*. Написао је више сценарија, режирао филмове: *Рад у насџајању* и *Прича у џири слике*. Аутор је збирке приповедака *Сенка* (2011). Заступљен у више зборника и антологија, сарађује са књижевним часописима из региона; преводи са енглеског.

Јелена Лалаџовић (1994, Београд) је књижевна критичарка и активисткиња. Основне и

мастер студије завршила је на Филолошком факултету у Београду, на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности, где је тренутно на другој години докторских студија. Запослена је као истраживачица приправница у Институту за књижевност и уметност, где ради на пројекту „Улога српске периодике у формирању књижевних, културних и националних образаца“. Једна је од оснивачица удружења књижевних критичарки *Побуњене чиџашељке*. У коауторству са Христином Цветичанин Кнежевић написала је *Приручник за уџоџребу родно осеџиџивој језика*.

Весна Лаџиновић, галериста, менаџерка уметности, издавач. Дипломирала на Филозофском факултету у Новом Саду, Одсек за енглески језик и књижевност. Мастерирала Менаџмент у култури и културне политике на UNESCO катедри Универзитета уметности у Београду. Власница и директорка Галерије „Бел арт“ у Новом Саду, оснивач и директорка Фестивала савремене уметности *Дунавски дијалози*. Водила је више уметничких пројеката у Новом Саду. Била је члан апликационог тима Нови Сад Европска престоница културе 2021. Организовала је бројне изложбе српских уметника у иностранству, један је од оснивача награде за ликовну уметности „Сава Шумановић“ и оснивач награде за ликовну критику „Вертикала“. Живи и ради у Новом Саду.

Амар Личина (2001, Нови Пазар), студира књижевност и језик на Државном универзитету у Новом Пазару. Пише поезију и прозу. Објављивао је у домаћим и регионалним часописима, порталима и зборницима. У издању СКЦ Крагујевац, у едицији *Првенац* је објавио збирку поезије *Мера сџвари*. Уређује блог за поезију *Либела*. Четири године је члан школе креативног писања Енеса Халиловића и полазник радионица Звонка Карановића. Живи у Новом Пазару.

Дајана Милованов (1993), тренутно похађа докторске студије на Одсеку за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Живи у Бечеју.

Виолеџа Миџровић (1989, Нови Сад), основне и мастер студије српске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је књигу изабраних књижевних критика и есеја *Херменеуџичка џрисџианиџиџа* (2018).

издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.бестселер.нет, а добитник је и прве награде за прозу на конкурс зурењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво љоле* (2010), *Сајшори* (2013), *Сребрна мајла љада* (2017) и *Љубавна љесма* (2020), збирке прича *Есџирандо* (2011) и *Сајоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чийања* (2014).

Горан Сјанковић (1958, Ниш), пише поезију, прозу, есеје и бави се приређивачким радом. Објавио је књиге песама: *Лик и џозадина* (1984), *Квант-на механика* (1987), *Cyberpunk* (1991), *Прејходна књија* (1996), *Terra Incognita* (1997), *Чешири доба* (1999), *Лишаније* (2008), *Биће скоро џројаси свејша* (изабране песме, 2012) и *Лик сјвари које долазе* (2016); књиге прозе: *Хронике о Хлојеу* (коаутор, 1991) и *Terra Marginalis* (коаутор, 1997); роман: *У џрајању за злајном лијом* (2000). Од 1989. до 1999. године радио је као главни и одговорни уредник књижевног часописа *Градина* и уредник издања у истоименој издавачкој кући. Од 1999. до 2002. био је директор Нишког културног центра. Од 2002. је уредник и главни уредник у истој установи културе. Добитник је Просветине награде, Награде „Бранко Миљковић“ и Печата вароши Сремскокарловачке. Живи у Нишу.

Слађана Сјаменковић (1991, Лесковац) асистент је на Одсеку за енглески језик и књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Диплому основних и мастер студија стекла је такође на Филозофском факултету, где је и наставила са докторским студијама у оквиру којих се бави савре-

меном америчком књижевношћу, постмодернизмом и медијским студијама. Члан је Удружења за англо-америчке студије (Serbian Association for Anglo-American Studies). Била је сарадник портала Култивиши се, где је објављивала текстове о класичној и популарној култури. Живи и ради у Новом Саду.

Ала Тајшаренко (1962, Моголиви-Подилскиј, Украјина), слависта, пише есеје, преводи, бави се историјом српске (и других словенских) књижевности, књижевном критиком и питањима српско-украјинских културних веза. Ради као професор на Филолошком факултету Универзитета у Лавову у Украјини, где предаје српску књижевност и језик. Превела је неколико украјинских писаца на српски језик, а на украјински дела многих познатих српских писаца (Д. Киш, И. Андрић, М. Павић, М. Црњански, Б. Пекић, Д. Албахари, С. Басара, Г. Петровић, М. Савић и др.). Објављене књиге: *Узачараном џроуілу – Црњански, Киш, Пекић* (2008), *Месіо сусреіа – оілеги о срјској џрози* (2008), *Поеііика форме у џрози срјској џосімогернизма* (2013), *Из чисіа немира – чийања* (2013), *У круіу Дневника о Чарнојевіћу* (2018). Живи у Лавову.

Родолфо Фојвил (Rodolfo Enrique Fogwill; 1941, Килмес, Аргентина – 2010, Буенос Ајрес, Аргентина), аргентински писац и социолог. Прву збирку песама *Ефекаі сјварносіи* објавио је 1979, да би наредне године објавио и прву прозну књигу. Широј јавности постао је познат по награђеној приповеци „Панкерка“ објављеној у истоименој збирци (1982), а романом *Оклојници* (1983) у домовини је стекао култни статус. Аутор је дванаест романа, осам збирки прича, шест поетских збирки и четири књиге разнородних текстова у опсегу од репортажа, есеја и хроника, преко критика и колумни, до бележака о сновима, интервјуа и другог.